

ПОЛІТИКА ТА ПОЛІТОЛОГІЯ ЯК ВИМІРИ БУТТЯ ЛЮДИНИ

Лазоренко І. В., студент групи М-73

Призначення політології полягає у поточному відображенні політичного буття і у сприянні його поступальному розвитку.

Як наука вона може це зробити двома основними способами: теоретично і практично.

Сутність теоретичної функції політології полягає в тому, щоб вичленили в історичному досвіді та сучасному політичному житті суспільства певні «правила руху» політичного, тенденції його зміни, тощо. Практичною політологією називаємо нині сукупність таких знань, без оволодіння якими неможлива успішна діяльність професійного політика. Річ у тім, що постійне ускладнення відносин поситили суспільну увагу до практичних аспектів політологічних знань.

Близькою до практичної функції є інструментальна роль політології. Вона полягає в тому що ця наука виробляє практичні поради суб'єктам політичного життя, щодо прийняття рішень.

Кожен з нас є, бажав він того чи ні, політичним суб'єктом. Тому будь-яка людина повинна володіти хоча б елементарними політологічними знаннями.

Той, хто має політологічні знання, буде уміло маніпулювати оточуючими; по крайній мірі вони принаймні підкоряться йому.

Якщо маютьесь знання, то людина може або сама застосувати їх у контексті здобуття влади або ж сприймати і тверезо та раціонально аналізувати вчинки, дії політиків чи простих громадян.

Політика для того й придумана, щоб меншість, нехай і визначеними методами, керувала більшістю.

Тому, щоб контролювати процес, ритм і просування життя, люди спеціально займаються здобуттям політологічних знань.

Люди, які володіють такими знанням, повинні ділитися ним з іншими людьми.

Прагнення до політичного знання повинно бути пріоритетним для людини.

Незважаючи на те, що система освіти забезпечує вивчення політології та її субнаук, чомусь ґрунтовно користується отриманими знаннями вузьке коло осіб: спеціалісти, самоучки, аматори, науковці, тощо.

Сама політологія вичерпно надає знання та інформацію. Проте сформований такий стереотип, що політикою повинне займатися мале число осіб, тобто перекладати її на одні чийсь плечі.

Цей підхід не є правильним. Правильно було б усім займатися займатися здобуттям або хоча б аналізом тих знань, які уже є.

Наук. кер. -- доц. Лебідь А.Є.